

## دا ته د کومو غرونو شور يې

۱۳۸۴ ل (۲۰۰۵ م) کال د

د کتاب نوم : دا ته د کومو غرونو شور يې

د کتاب موضوع : شجر

د کتاب ليکونکی : عبدالمالک بېکسيار

کال : ۱۳۸۴ ل (۲۰۰۵ هـ) کال د چاپ

فېرندوی : د هيلې مجلې اداره

کمپوز/ډيزاين : ايشيا سافت پېنټور

کمپوزونکی : بارکوال مياخېل

کمپوزونکی : بارکوال مياخېل

دانټير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : سمسور ميبې

## جزاک الله څه خوند

د دې پورې غرو تر شا کلا - جزاک الله څه خوند

لر بر چې کېدله او د کرږو ساز چې خور ستوري  
خوند د سپوږمۍ غېږ کې بېگا کلا - جزاک الله څه

گل گل شنه يې په گوټ گوټ باندې يادونه چې د يار  
کلا - جزاک الله څه خوند د گل ونه شوله بيا

گونگو، تشو، تورو مېنوراته زړه خوړلی تل  
پورته ترې غوغا کلا - جزاک الله څه خوند دا چې

سهار داله کومې ډډې ياره پاڅېدلی يم  
ليک په سترگو مې د تا کلا - جزاک الله څه خوند

بېکسياره! راکوله چې جزا يار به ماته  
خوند ورته وې به مې جزاک الله جزاک الله څه

\*\*\*

درېغه چې لږ راته احساس چې تا به څه کړي و؟  
غوښتی که وای لاس چې تا به څه کړي و؟ ما درنه

راگير ژوندون مې ټول يوه عجبه معما کې  
تل را سره وي دا وسواس چې تا به څه کړي و؟

چې ما کتل ځمکې ته ستاله غوسې نه لرېدې  
که در کتلي مې وای پاس چې تا به څه کړي و؟

بي ڪه آگا چي نازدانه بچي دي د وطن مور  
و؟ غواڙي خيرونه په مدراس چي تا به خه ڪري

اڪه تاته پته وای اشنا چي بپکسيار بي په دار  
چي تا به خه ڪري و؟ هم بي گونا، هم بي اساس

\*\*\*

خاطر ته دي راغلي يم لڙومي ڪڙه خاطر  
زڙه باندي داغلي يم لڙومي ڪڙه خاطر په

خيگر گيلي گيلي زرگي لرم، نيني نيني  
حيران هڪ پڪ ناست غلي يم لڙومي ڪڙه خاطر

خه يم پربرده نور چي خوک يمه او خنگه يم او  
بدنام يم ڪه بناغلي يم لڙومي ڪڙه خاطر

نور به نه درختم ساقی ما ڪري وو قسم چي  
بيا هم چي درغلي يم لڙومي ڪڙه خاطر

نورو بنكليو هم وار وار بللي بپکسيار يم  
قسم ڪه ورغلي يم لڙومي ڪڙه خاطر

\*\*\*

ستا ظلمونه ستا کيسي به تا اخر شرموي دا  
شرموي ٿول بشریت ته دسيسې به تا اخر

وژنه يې څومره چې وژلای شي چې څومره دې وس  
تا اخر شرموي مرگي ته ډېرې تلوسې به

درباندې اخلي چې بې دينه بې ايمان وگړي  
به تا اخر شرموي زما ايمان دی راپسې

د خدای مخلوق درته د ماشي هومره نه بنکار پري  
وسوسې به تا اخر شرموي د طلا، تېلو

د مظلومانو له زرگو نه را اوچتې بنسپري  
درپسې به تا اخر شرموي د وخت جلاده  
که يې له ما سره به يې که نه د بنمن يې زما  
دا غوسې به تا اخر شرموي دا پنکې او

لکه رمه باندې د وړې لېوه پېښه شوي  
وينو کاسې به تا اخر شرموي د بې گونا

وايي ديمو کراسی باندې به سر خورې بېکسيار خو  
دغه د زهرو پتاسې به تا اخر شرموي

\*\*\*

غوبنې پوتې انسان نوڅه يانې، د  
د ظلم دنگ، لوړغر، د کرکې بوتې

شو حال يې خراب مدام، خو که لږښه  
وهي لغتې به، لکه خر کوټې

\*\*\*

کله پند یم په کیسه کې  
خوند یم په کیسه کې کله

لکه وخت اورم را اورم  
کې بند په بند یم په کیسه

په زړه لگم لکه وږم  
خولې ته قند یم په کیسه کې

مياشت خو وشوه خدای دې خیر کړي  
چې پابند یم په کیسه کې

د ابی خیرې لمن ته  
په کیسه کې سور پیوند یم  
امریکا چا وې وړانږې؟  
د مومند (1) یم په کیسه کې

د سترگو شعر کې ورک د چا  
د چا بند یم په کیسه کې

شوم که له شعره لږ ووزگار  
ارجمند یم په کیسه کې

یار خاکه د ژوند چې کنبلي  
کیسه کې تش کارمند یم په

بېکسیار یم د [میدان] به؟

کې هنرمند یم په کیسه

\*\*\*

یواځې نه ده مسله د اوښکو  
اوښکو څنگه ترم به سلسله د

زه یې که خو ایساروم به پېرې  
دا ده په خپله فیصله د اوښکو

زمانې زاهد ناحق تکفیر کړم د  
زما په لاس کې وه پیاله د اوښکو

به شي ډېره گرانه زرگيه گرانه  
سفر د عمر او جاله د اوښکو

اشنا ما په بلا وهه ما هېر کړه  
لږمې جرگې خو در بله د اوښکو  
ژړا لیدلې مې وه نه چې داسې  
باران گله د اوښکو لکه په شرک

چې رسېدې هر چاته خپلې رځې  
اوښکو زما په برخه قواله د

تل نابېلې را روانې به وي  
اسانه نه ده مامله د اوښکو

بېکسیاره! دا غزل ختم کړه بس

خه راته ليکې مقاله د اوبنکو

خاند مه بېکسيار خرنکه به و  
خوپه لېمو مې دا مېله د اوبنکو

\*\*\*

سرواخله مري لکه دا نور مخلوق نه  
که هنرمند وي ترې هنر واخله مري

پايم تل لکه زخم په درد و نو  
له زړه مې ستا د ياد پرهر واخله مري

لږ ساقې خمار د ژوند ته وگوره  
لږ جنازه يې په نظر واخله مري

اگله اشنا دې د وخت سختو کې گير  
يې کره ياد لږ يې خبر واخله مري لږ

خوک به په خه خوک به په خه باندي مري  
بېکسيار خخه دلبر واخله مري له

\*\*\*

ووايم د زړه له حاله چاته حال  
زه له محاله چاته حال ووايم

په وس مې نه چې ږنگ د شرم د پوال

بند د پواله چاته حال ووايم له

راته کتلي چې محفل کې اشنا  
حال ووايم يمه بې حاله چاته

تاته معلوم ظالم مظلوم ټول د وخت  
ووايم گرانه ليکواله ! چاته حال

خوار بېکسيار داسې مدام چې کوم  
ووايم ستر له سياله چاته حال

\*\*\*

نشه يې نه خمار يې کړم دا څرنگه ځواني وه  
د يار يې کړم دا څرنگه ځواني وه په مخ سي

واړه، زاړه د کلي مې د تور په غشو ولي  
خپلو ته اغيار يې کړم دا څرنگه ځواني وه چې

اورېدلې کيسې مې د ځوانۍ د خوبو ډېرې  
تر عمره چې بيدار يې کړم دا څرنگه ځواني وه

باندي اوس سرې سترگې زما ځي د نورو په هجران  
وه دا داسې پامته دار يې کړم دا څرنگه ځواني

!مالت کې بېکسياره ! رسېدم نجونو ته نه چې  
دا څرنگه ځواني وه اوس اوس چې داسې خوار يې کړم

\*\*\*

وخت راسره و په خبرو کې لار  
تسو غورو کې لار زما او ستا په

په غليمانو د يرغل بنکلی وخت  
لار په ټولولو د لښکرو کې

له شملو، ډيرو يو وطن را پاتې  
په برېتورو، څښپورو کې لار

په رڼا مين ما خپله وليد چې  
د وخت بېرې يې په بنسگرو کې لار

بېکسيار چې روان څوک خبر نه شول  
چې په سلگيو که سندرو کې لار

\*\*\*

راځي له برکلي نه نن مې مېلمه  
زړه ته دمه راځي له برکلي نه  
ته يو پڼگ انځور دی ما بلي شاپو  
هره غرمه راځي له برکلي نه  
رېه همدا يې د راتگ زېرې کړې  
له برکلي نه نړۍ وږمه راځي  
څوک سره اخلي بيا په اوبنکو مچې  
نه د ویر نغمه راځي له برکلي

خيال تخنوي مې لپوننتوب ته بيا بيا  
خه هنگامه راځي له برکلي نه  
مين وايي د هجر تپې کوم څوک  
ورو زمزمه راځي له برکلي نه  
پرېکړه کړي د بېکسيار د مرگ وروستی  
مکالمه راځي له برکلي نه

\*\*\*

کې مروره رانه په وينه نه راځي په خوب  
وايي مې زړه راځي په خوب کې مروره رانه  
دلته، هلته لارې نيسي رقيب بې ځايه ورته  
پاس په لېمه راځي په خوب کې مروره رانه  
په ژوندوني هم راونه کتل بره يې کله  
مړه مړه کاته راځي په خوب کې مروره رانه  
په پلار، نيکه، په غور نيکه قسم چې وخور اوس يې  
رانه اوس به نو څه راځي په خوب کې مروره  
شک به کاوه ما بېکسيار په يار خو وشه داخل  
کې مروره رانه کړې يې خوله راځي په خوب  
له بېرته تگ نه يې خبر ځان سره پت و ژاړم  
په خوب کې مروره رانه لکه د غله راځي

\*\*\*

جوړوي خبر بې نه راځي تش ياد بې مسلې  
په گونگه ژبه شور فریاد بې مسلې جوړوي  
چې څوک باندي پوه ژوندون د گلو يوه خانگه ده  
د اوږده لنډ دغه معیاد بې مسلې جوړوي  
کړ چې هر څه هر څه کړه لږ په تول زړه ته مې سر لوڅ  
داسې د مینې اعتیاد بې مسلې جوړوي  
د ټولې میکدې قاید به وې خوره شراب خیام  
جوړوي خودا بې هم وې از د یاد بې مسلې  
مینه له مخې بېکسیاره! ده ساده خبره  
جوړوي مانا بې سخته ده بنیاد بې مسلې

\*\*\*

غېږ کې حیا ورتلله یار بې په اوږه واخیست لار  
شاعر ولید چنار بې په اوږه واخیست لار ما یو  
هیڅ صبر مې څومره که ساقی ته پښه نیولی شو  
یوه شپبه تر مخ څمار بې په اوږه واخیست لار  
چا وژلی پخوا پل پسې واخله هلته کوز به  
هغه ټوپک چې د اغیار بې په اوږه واخیست لار  
لپونې مې ولید خوښ خندان شوم زه هلته ناست یو  
لار هوښیار چې کوت مې ژوندون بار بې په اوږه واخیست

! څوک نااشنا به بېکسياره ستا په مرگ وليکي  
په اوږه واخيست لار چې د منزل گرد او غبار يې

وم که د هجر په تيارو کې روان وړوند خونه وم  
ولیده بهار يې په اوږه واخيست لار خزان مې

\*\*\*

پسې اخلمه پل پرې پل په پل مې کړي خطا يار  
چا وي چې يمه وار خطا يار پسې اخلمه پل

مست د چا د سترگو په جام ستا ميخانه کې ساقي  
په دغه رنځ اخته کړم تا يار پسې اخلمه پل

د پاک الله يو داد دی په چا - چا به شي عشق خو  
پل ماته چې پاک رب را عطا يار پسې اخلمه

زما خويونو سره نشته کار، نه او سم خيال کې  
مالتا يار پسې اخلمه پل گرځم په مينسک، ماسکو،

نور ايسار بېرېم نه ناصحه! بېکسيار روان يم  
خبرې بېرته ستا يار پسې اخلمه پل دا ستا

\*\*\*

کړم د زندگۍ غمونه واړه لکه توت را ټول  
خپلې هستۍ ته د ژوندون نور چاڼ ثبوت را ټول کړم

په باغ او زه يم ماليار اشنا مېلمه وي د زړگي

کله انار، کله انگور، کله شاتوت را ټول کرم

مړي ژوند به دا یوه خوله خدا څنگه ساتم په  
ټول کرم له تابوت له را ییمه حیران چې څنگه عطر

قسم په خدای دی که به څوک وي بیا زما د ټینګې  
یو واري مضبوط را ټول کرم ټول پښتانه که هسې

هسې نارې دي نامراده چې وهم یې یاره  
څنگه د وختونو په سکوت را ټول کرم کانه به

تاریخ چې ترېنه جوړ کرم بېکسیاره! د وطن ورک  
دافغان پلونه له دمشق که له بېروت را ټول کرم

\*\*\*

کله هم لیدلې نه ده یاره یوه شپه ما  
شپه د یار غېږه کې پرې مې ږده سهاره یوه

زه څنگه به وروړمه د ټول عمر مناجات  
شماره یوه شپه لاهم چې خلاصه نه د ژوند له

یوزه ومه یو یار و سره گډ به هره ورځ  
اغیاره یوه شپه تاڅه کاني را وکړلې

د ژوند هر څه به هېر شي خو هېرېږي رانه نه  
ما کړې په لاره یوه شپه له یار سره چې

اشنا راته نن وي چي زړه مې ډېر ډک دی اشنا  
پېښه خورا وکړه بېکسياره ! يوه شپه لږ

\*\*\*

خو مرور له دغه ښاره خي چي نه  
نښه راغله نن له ياره خي چي نه خو

محفله موربه ټولو وي ستنپرو له  
خوک به راشي خدای دپاره خي چي نه خو

تو د نه د جگړې اور به تر عمره داسې  
يه د برکلي سرداره خي چي نه خو

پاتي چي کاروان روانېده مور ویده  
وار چي تېردی اوس له واره خي چي نه خو

ښه شي کپړي خدای وکاله تگه نه تگ  
سوچ پرې وکړه بېکسياره ! خي چي نه خو

\*\*\*

چاره شي راته وژني مې وخت تېره  
د چا خبرې چي په زړه شي راته

وايي گام په گام مرم چي دنيا هيڅ نه  
بشریت ټول په شان د مړه شي راته

شرمېدل سره خو په ټول جهان کې و

خدایه دا تور خو هم چي پره شي راته

سوبه که مي په برخه شوه د ميني  
ټول منزلونه به واره شي راته

خوند د يار له مخه د ژوند هر څه کي  
بي ياره ژوند زهر خواړه شي راته

بېلتون! چي را په زړه شي بېکسياره  
څه بي مانا د ژوند کړه وړه شي راته

\*\*\*

خپله کوي زما کيسي ژوندون په  
دا د سيسي ژوندون په خپله کوي

شي زه نه يم دا چي وایم نن به څه  
دا وسوسي ژوندون په خپله کوي

ډار ما کي نشته- د مرگي دا ويړه  
پسي ژوندون په خپله کوي چي را

په ما يواځي اندېښني بي پېرزو  
خپله کوي او تلوسي ژوندون په

سرونه غواړي بېکسياره! چا وي؟  
چي حماسي ژوندون په خپله کوي

\*\*\*

خه عجبه ده محال کې مې زړه بند  
زړه بند د چا سوچ کې د چا خيال کې مې

د مرمرو په ماني کې مې زړه تنگ  
بند او د ختو په دېوال کې مې زړه

حال به خه وایمه چاته د یاری  
بند چاته خه پته خه حال کې مې زړه

عشق ته زړه، هم یې ساړه کېږي د یار  
بند خه عجب یوه جنجال کې مې زړه

بېکسیاره! که خو اخلمه پیالي  
په ثواب او په وبال کې مې زړه بند

\*\*\*

خیال کې د یار چې کله لار شمه  
شمه کرار به ناست یم را ولاړ

همت مې یو ځل غزونې وکړي  
میده میده یم څنگه لوار شمه

اشنا شي ناکردې را په زړه چې د  
نېغ نېغ روان یم څنگه شوار شمه

گوره د غسې یم ما هم ژوندون ته  
سمسور وطن یم بېرته شار شمه

ملنگ زه بېكسيار لكه گربوان د  
په بېلتانه ريتار ريتار شمه

ليدلی؟ ځان چې گورې يار شیشه کې تا  
کله ځان دې تماشه کې تا ليدلی؟

ورشې ستوري يو پر بل په نيمه شپه چې  
اورد مينې پلوشه کې تا ليدلی؟

څوک مسلک غوره دی اشنا چې يې لري  
گدا کله څه پېشه کې تا ليدلی؟

غماز څه خبر چې يارد کندهار دی  
تراوسه په شه شه کې تا ليدلی؟ لا

دا چا- چا ويل زاهده دي خبرې  
په نشه کې تا ليدلی؟ بېكسيار ډوب

\*\*\*

خيالونه کله جوړېږي دا نشې او زما جر  
سبا، بېگا دا تماشي او زما جر خيالونه  
لگيا داسې بېکاري لکه چې باز په بېکاره زرکو  
گام په گام وخت لشي لشي او زما جر خيالونه  
بوړه، فلوجه، کربلا زه ورته گورم توره  
او په غزه مري عايشې او زما جر خيالونه  
نه عجب نه ادم خان کې اوسي پښتونخوا شته خو  
د وخت بدلې دي نقشي او زما جر خيالونه

کې دومره ځنډه مه کوه ژر يې راوړه ساقي باده  
څه مې په زړه زهر پاشې او زما جر خيالونه  
را تر سترگو د پراوت کې د جومات خر طالب تل  
خيالونه د وخت نخري د فاحشي او زما جر  
ژوندون، جنون دي بېکسياره! په يوه قافيه  
خيالونه څه ماتوي پکې خاشې او زما جر

\*\*\*

وگرځم زه چې ستا په خيال کې لار شم چېرته چېرته  
چېرته دي په سوال کې لار شم چېرته چېرته وگرځم

هره خوا بېکلا بېکلا سترگې خو ترلی نه شم  
هره خوا وبال کې لار شم چېرته چېرته وگرځم

وگورمه نه يې کړم مثال پيدا ټوله دنيا  
وگرځم سوچ چې ستا د خال کې لار شم چېرته چېرته

زه چې تل پيالو ته ځمه شمه له فراقه تنگ  
چېرته چېرته وگرځم کله په وصال کې لار شم

پته د انسان که پيدا شي ما بېکسيار باندي  
حال کې لار شم چېرته چېرته وگرځم زه به په هر

\*\*\*

مې وي هسې بنووه مې ځان ناگاره سندرې  
له خواشيني ستا په تلو ياره سندرې مې وي

اعدام ته بووم ستا په الزام چې وخت ترلی  
کسات مې اخیسته له داره سندرې مې وې

پیغام د انکار غماز راوړی و و اشنا نه  
کله راته خوب تر سهاره سندرې مې وې

شوم په هغه محل نن په ژړا-ژړا را تېر  
چې پرون تلم په کومه لاره سندرې مې وې

محفل ته اشنا تللی و زه خو ورتلمه چې  
خبره تېره وه له واره سندرې مې وې

بېکسیاره! په شپه د بېلتون را ته را یاد شي  
داسې تیاره وه چې له داره سندرې مې وې

\*\*\*

سترگې را واړوه لږ یاره مرم  
مرم له تندې مرمه له خماره

زه لکه شمه په محفل کې تل  
سرمانام نه تر سهاره مرم

و گوري په مړو سترگو یار چې را  
له مړو ایرو مرم له انگاره مرم

زما قاتل دا خپل احساس خلکه  
بې غرغړې مرمه بې داره مرم

زه یم، غزل او تکه توره شپه  
بې کسه بېکسیاره! مرم څنگه

\*\*\*

یار چې خپه شي په نصیب کې به نه  
چې خپه شي په نصیب کې به نه جام

ژوندون د هر ژوندي ارمان په ژوندون  
شي په نصیب کې به نه چې لولپه

د یار دیدن ته مې کړی ورځ تېره  
نصیب کې به نه که توره شپه شي په

د چاد حسن سمندر ته تېری  
نه مړه که خپه شي په نصیب کې به

د ژوند خواږه خوند کړي چې باد یې په سر  
نه چې په کپه شي په نصیب کې به

لیکه غزل بېکسیار واخیست قلم  
لیک چې تپه شي په نصیب کې به نه

\*\*\*

ستوری لکه یار بڼکلی  
یار لکه چنار بڼکلی  
نن و دې شي را پېښ شي  
داسې چې نن بڼار بڼکلی

وڙه آينه صفا د زړه  
کله وي غبار بنکلی  
سیرت مین زه یې په  
هر خو که نگار بنکلی  
کره یې ابتدا په عشق  
بنکلی بیا به دې هر کار  
خومره چې را بولم یې  
نه راځي یو وار بنکلی  
زار ژوند د بېکسیار ترې  
یار ته انتظار بنکلی

\*\*\*

خطا باسي څنگه په چل ول مې یار  
هر قدم هر پل مې یار خطا باسي

هم زه له ځانه نه خبر پرېم کله  
داسې لکه غل مې یار خطا باسي

څنگه په هوښیارو سترگو څاري مې  
لایعقل مې یار خطا باسي څنگه

غواړم ورنه زړه بدل د زړه کې زه  
خطا باسي هسې په تسل مې یار

خو که بېکسیار یار ته گیلې وکړم  
ځان دې په څه چل مې یار خطا باسي

\*\*\*

عشق کي آرام له زړه نه وباسه  
وباسه ژوند گام په گام له زړه نه

خو توره بوړه داسې بوړه وراره  
پچيرا گام له زړه نه وباسه

توروي، سر سپينوي دا کيسې زړه  
د ننگ و نام له زړه نه وباسه

د بنمن پسې ځي چې ستا مني نه په  
بيا هغه قام له زړه نه وباسه

دي اوس بېکسياره! هغه کلي رنګ  
پورې او بام له زړه نه وباسه

\*\*\*

کله هېرې سندرې را په زړه شي  
د چا خبرې را په زړه شي کله

زه کله کله خوب د وصل وينم  
غورې را په زړه شي کله د يو چا

خواته اشنا خو کله هم رانغی  
شي کله له لري لري را په زړه

دا کله کله د چا یاد مې سپڅلي؟  
کله که اورد سرې را په زړه شي

بېکسيار کله مې زړگی په توپو  
د غم لښکرې را په زړه شي کله

\*\*\*

ناست يم ازل ته غلي غلي گورم  
گورم پاتې منزل ته غلي غلي

خپله مې خپل وجود په خپله دښمن  
گورم د وخت دې چل ته غلي غلي

د قافلې جرس مې روح خوروي  
د يو چا پل ته غلي غلي گورم

شمه شوه د ليکلو راکې خلاصه  
يوه غزل ته غلي غلي گورم

د بل دا ټول وطن زما دا اوس چې  
قسمت بدل ته غلي غلي گورم

ژوند بېکسياره! معما ده ستره  
حل ته غلي غلي گورم اوزه يې

\*\*\*

هره خطا به کوي دا نه کوي  
موسکا به کوي دا نه کوي يار چې

هر څه کوي خداى مه کړه نه چې کله  
دا نه کوي زما رضا به کوي

چا وي ساقي ميکده وترله  
کوي هر څه رښتيا به کوي دا نه

شاعر چې څه يې په زړه وايي به يې  
کوي چې خيال د چا به کوي دا نه

صوفيان مې ډېر تسپې په لاس وليدل  
کوي چې لگيا دوا به کوي دا نه

بېکسيار هر فسق او فساد کې شريک  
چا وي چې دا به کوي دا نه کوي

\*\*\*

نه هېرېزي ياره ستا د مخ کيسې  
کيسې تل ډېرېزي ياره ستا د مخ

د زړه کور مې داسې ځکه شو باغ-باغ  
کيسې پرې خورېزي ياره ستا د مخ

زه په خپله گونا ټينگ يمه ولاړ  
منکرېزي ياره ستا د مخ کيسې

خوانی ورځې شپې لارې پوښنا د  
نه تېرېزې ياره ستا د مخ کيسې

چې ونيو ټول محل پرځه- پرځه يې  
را ورېزې ياره ستا د مخ کيسې

ژوندون هرڅه په بېکسيار ته تړبل  
پکارېزې ياره ستا د مخ کيسې

\*\*\*

به يم ومې بله خوښ به يم حاضر  
وايمه به هيڅ نه خو ناظر به يم

مه مې وړانوه د زمانې باده  
يو چا د پس منظر به يم نښه د

عمر تېر نه پته نه درک د يار  
انځر به يم زه په تمه گل ته د

ټول وجود مې جوړ روغ الوتې نه شم  
يم بنايي لگېدلی په وزر به

ښه پوهېږم نه راځي په ژوند اشنا  
يم زه ورته تر مرگه منتظر به

ښکلی راته ډېر گوري محفل کې چې  
زه هم د يو چا متناظر به يم

خله يم خونښ په تغافل د يار سل  
شويې که راپام خونښ يو په زربه يم

خه چې زمانه وايي وايي دې هر  
هر خه به يم خدايرو که مضر به يم

يمه زه اشنا هماغه بېکسيار  
تاته غورخېدلی له نظر به يم

\*\*\*

وخت غورخنگ سره جنگ ژوند خپو سره په جنگ د  
جانانه کله شي تر عمره عمره جنگ سره جنگ

دی خو ما بل خه پکې ونه لوستل چا وې تاريخ  
جنگ بس نن له روس، نن امريکې، نن له پرنګ سره

خوب رانه ولوتي له سترگو د چا ياد د سترگو  
چې پالنگ سره جنگ اړخ په اړخ اوړم لکه وي مې

هغه د ستر، د پردې حيا وختونه لارل  
اخيستی نوم او ننگ سره جنگ هر يو وگري را

ديمو کراسي راغله حقوق شول د قومونو تامين  
له يوه قام، يوې ژبې او فرهنگ سره جنگ خو  
ورنه نه چې د خير په پلمه لوتي يې ديدن دی  
په پورې وره کې خوک نيازبينه چا ملنگ سره جنگ

او نصیبونه مغول حالات مغول، خلک مغول  
شوک به خوشال شي بیا به وکړي کوم اورنگ سره جنگ

بېکسیاره! هر نومورکي ته په غېږنه ورځو موږ  
جنگ د وخت زمري مو کړ گیدر اوس مو پلنگ سره

\*\*\*

په مخه راغله خو پردې يې غمازي کوله  
ادې يې غمازي کوله د کشری خور پرځای

له بې وعدې جانانه څار شم اوس يې هر وخت گورم  
پخوا کړې وعدې يې غمازي کوله بنکاري

\*\*\*

کاري نور ورځم کوم يار ته منت چې چاره را  
ژوندون ته څه مې ضرورت چې چاره را کاري نور  
لو پدیزه انسان ومې نه موند را غلم ختیز ته تر  
له انسانیته مې نفرت چې چاره را کاري نور  
څو به وخت ایستلې توره سرته ولاړ؟ راته تر  
نور درېغه چې وکړي دا همت چې چاره را کاري  
خیال خو مې نه شي چې به یار له قصده نه مې وژني  
چاره را کاري نور که داسې وي هم له غفلت چې  
ورشه ریباره یار ته ورسوه دغه پیغام  
الفت چې چاره را کاري نور تېر یې له مینې له  
په واپتونو رانه لري یار سره مې نور څه؟  
په دې نیت چې چاره را کاري نور ورځم یواځې

ما بېكسيار خون ور بڅښلی اوس رقيب كه نر شي  
يو څه وکړي جرئت چې چاره را کاري نور او

\*\*\*

يمه چا ويل چې سازد زمانې  
زه د زړه او از د زمانې يمه

هر څوک زما پل کله وهلاي شي؟  
انداز د زمانې يمه زه چې په

نه مې شته سکون لکه د سيوري هيڅ  
يمه خوځم اهتزاز د زمانې

خير شه راته شد مد مې ټول ولوله  
يمه پام کوه چې راز د زمانې

بولي مې غزل د بېكسيار خلک  
يمه اصل کې زه ناز د زمانې

\*\*\*

د خيال يوه څپه راشي د باد يوه څپه شي  
غرفېدلو چې را ياد يوه څپه شي موزد واره

د مينې سمندر چې کړي د هجر سيلی لاندې  
ته يوه و رسي برباد يوه څپه شي منزل

سپلاوونو وړان کړی دا وطن خودی بې شمېره  
حیران یمه چې ولې قلمداد یوه خپه شي؟

اوبنانو بوی چې راوړي د مېړو، د کیږد یو، د  
را پېښه داسې کله به د باد یوه خپه شي

چې مینې بېکسیاره! کله وکړي له زړونو نه  
شي مېشته شي پکې کرکې او اضداد یوه خپه

\*\*\*

کله په هېر باندي خمار ماتوم  
ماتوم کله په تېر باندي خمار

په بام مې تنده اشنا نه سرېږي  
ماتوم په لږو ډېر باندي خمار

هغه کوڅه اوس له مودو نه شاره  
ماتوم په تېرو بېر باندي خمار

زه شاعر نه یمه ملگرو هسې  
ماتوم وخت ناوخت شعر باندي خمار

بېکسیار پوه یم چې اشنا نه راځي  
ماتوم د ورځو شمېر باندي خمار

\*\*\*

د اغزو دور دی د گل کیسه خوک کله اوري؟  
کارغان مېشت د بلبل کیسه خوک کله اوري؟ باغ کې

چا په خونړو لارو د مینې وي منزل چې د  
د پړاوونو د منزل کیسه خوک کله اوري؟

وطن خرخوې یا به قاتل یې، یا به غل یا به  
بغیر له دوی نه د چا بل کیسه خوک کله اوري؟

هماغه ورباندې بیا حاکمان چا چې وړان کړی  
اوس د کنډر-کنډر کابل کیسه خوک کله اوري؟

جنجر وېښتو او شنو سترگو وطن ټول ونیو زېرو  
اوري؟ د تور اوربل او د کاکل کیسه خوک کله  
خانخاني دومره چې یو بې له ځانه ټول پردي شول  
خپل کیسه خوک کله اوري؟ د دوست، اشناد یار او

د تورې بورې، دېراوت هنگامې داسې تودې  
او گومل کیسه خوک کله اوري؟ چې د ژورې

شولې اوس بېکسیاره! یارانې د ناستې ملاستې  
اوس د مړوند او د منگول کیسه خوک کله اوري؟

\*\*\*

ناوخته شو پیاله چای به کراره وخبښم وخت خو  
وخبښم بیا به سگریټ یونیم پسې کولا په لاره

اوبنکې به خدايزده چې ترخو درخم خو واره وخبښم  
خداى کوله ياره وخبښم د شونډو جام به دې که

\*\*\*

کره شاعري څه به کړم د زړه خبره ومې نه  
اشنا محفل ته چې راته خبره ومې نه کره  
ورته ډېرې زارې په سترگو سترگو کې مې وکړې  
خو يار ته مخامخ په خوله خبره ومې نه کره  
اوبنکې، ژړاوي مې جونگره تالا پرېږده سلگۍ،  
چې رازد مينې مې ساته خبره ومې نه کره  
خود وخت د نظر سرو غرمو کې عمر کړ تېر ما  
کره چا وي د سترگو د بانه خبره ومې نه  
خوله مې را جوړه کړله خو ځلې چې ويې وایم  
خبره ومې نه کره اوبنکه مې راغله تر لېمه  
زړه وي چې وکره بېکسياره! ورته ټوله کيسه  
مې کاته خبره ومې نه کره د يار حيا ته

\*\*\*

نه لرم نغمه نغمه به يم رباب به يم خو شور  
د سترې سترې ژوند يو باب به يم خو شور نه لرم

جرسه، بې منزله روان زه يو کاروان يم بې  
خم لکه عمر په شتاب به يم خو شور نه لرم

را وينوم هره ورځ ټوله دنيا لکه لمر څرک  
لرم و دې شي زه کوم انقلاب به يم خو شور نه

اوس اوس زړه شين، خوا سره ډوب يم سمندر کې د وخت  
سيلاب به يم خو شور نه لرم له دنگو غرو را کوز

لگيا نه څه واعظ يم نه زاهد چې به په زور، زور  
عشق کې په زړه کباب کباب به يم خو شور نه لرم  
غږېږي څنگه؟ د زمانې آهنگ چې زېرو بم  
زه يې بې شکه څه اسباب به يم خو شور نه لرم

يوه خوا، بل خوا سا را کارم گرځم را گرځمه  
ضرور ژونديو کې حساب به يم خو شور نه لرم

ده ليکلی بېکسيار به يم په تورو شپو کې ټيک  
لرم پنډه د غزلو يو کتاب به يم خو شور نه

\*\*\*

هرڅه هرڅه بېرته هسې کله کېږي  
کېږي د بوډا ځواني له وسې کله

د يار خياله خيال ته مه راځه منت کړم  
کېږي ياران د بوالهوسې کله

عجيبه يو احساس دى څه اشنا اشنا هوا

هوا د بخت لاس کې مې لاس دى څه اشنا اشنا

اشنا راشه له ځانه سره راوله ځواني  
هوا همدا مې التماس دى څه اشنا اشنا

خويونه لږ پردي دي اور، گودر، منگى اشنا  
اشنا هوا اشنا ديار لباس دى څه اشنا

انځور د تېر پرون کړي درته مخې ته ناڅاپ  
څه اشنا اشنا هوا بې شک ژوند ستر عکاس دى

د کلي په لوى ډاگ کې زه ماشوم يم په ډى بوخت  
خيال که وسواس دى څه اشنا اشنا هوا دا خوب،  
شا هر څه هسې په ځاى دى د کلو - کلو تر  
وياله لاندې، غر پاس دى څه اشنا اشنا هوا

بيا شوم را ژوندى که اوسه پورې مې وم بېرته  
دا ټول ديار تماس دى څه اشنا اشنا هوا

بېکسياره! پکې نښې دي د پل ضرور به  
هوا دا سند دى، که مدراس دى څه اشنا اشنا

\*\*\*

ته له پورته زه له بنکته يم راغلى  
راغلى د بد بختو له مالته يم

راتگ هم هسي خه مفتنه نه وو دلته  
ستاد دوا له برکته يم راغلی

\*\*\*

(خدایه زغم کړه را په برخه)  
هوس کم کړه را په برخه  
نه يم ډېر نه غواړم حريص  
يو صنم کړه را په برخه  
چې تر عرشه پورې رسي "  
"کړه را په برخه يو قدم  
ر به يارته چې ورمخ شم  
هغه دم کړه را په برخه  
!سوځه جانانه يا مې مه  
يا ملهم کړه را په برخه  
چې زرگونه بنادي ارزي  
په برخه داسې غم کړه را  
!يه د پاک الله رسوله  
خپل حرم کړه را په برخه  
ستايم ستا بنکلا به باندي  
مات قلم کړه را په برخه  
ر به تش جانان نه غواړم  
برخه جنت هم کړه را په  
ستا رضا چې پکې نغبنتي  
هرالم کړه را په برخه  
ده پر هغه دنيا چې تل

هر پرتم کره را په برخه  
د بنمن ستا چې ترې و پرېزي  
برخه داسې برم کره را په  
د ایمان خراغ مې بل کره  
ژوند تورتم کره را په برخه  
غواړم زړه مین درخخه  
لېمه نم کره را په برخه  
گوناگاریم، گوناگاریم  
برخه خپل کرم کره را په  
دیدنونه چې بې توله  
د یار چم کره را په برخه  
وهلم په هجران که جل  
ته زمزم کره را په برخه  
خلک وایي بې رقم یم  
برخه څه رقم کره را په  
رڼه زړه کې راته وپره  
د عدم کره را په برخه  
شم زه به سازد زمانې  
زیر و بم کره را په برخه  
ټول وطن مې درخانی ده  
برخه یو ادم کره را په  
چې بې ستا په نامه ورکړم  
زردرهم کره را په برخه

\*\*\*

لوی لاس نینې نینې کره د وخت په تېر یار په

تبی زه خپل احساس نینې نینې کر مه د وخت په  
خیال کې راغلی یا راځي یا بېرته ځي څوک اشنا  
کر مه د وخت په تبي بلا و سواس نینې نینې  
ساقی څوک بولي، څوک شري د میخانې له غولی  
نینې نینې کر مه د وخت په تبي دې تیت و پاس  
سریتوب خلک ظاهر چې گوري، حد چې نن د بنه  
ټاکي لباس نینې نینې کر مه د وخت په تبي  
لغر چې گورم وطن لغر، گلشن لغر، هر تن  
فقر و افلاس نینې نینې کر مه د وخت په تبي  
بېکسیاره! سره پته کې یو یار او اغیار چې  
تبی دغه تماس نینې نینې کر مه د وخت په

\*\*\*

نه ورځم په منځ د لېونتوب کیسه اوږده ده  
دی او د خوب کیسه اوږده ده ژوند یو هسې خوب

پیشکه د خادر خيسته تمام عمر مې یاده  
باران، اوبسکې خخوب کیسه اوږده ده تالندی،

سندر ه غچ مې له غلیم خخه د ژوند د نن  
عشق کې مې د ماتې او د سوب کیسه اوږده ده

باندي یې ویشتی یار ته یادوم هسې چې زړه

وخت لنډ دی د زخم د پړسوب کیسه اوږده ده

اشنا چې شپه راڅخه لاره نور مې پوښته مه  
نن درته د کوتې کرم د ژوب کیسه اوږده ده

بېکسیاره! بس چې وږیو ته ډوډی، خو درېغه  
ده نوره د خواهش او د خړوب کیسه اوږده.

\*\*\*

کارغه ونيو باغ د گلو ستر مات شو  
ستر مات شو په چمن کې د بلبلو

چې د لمر د شغلو لاره ورته نه وه  
شو په وطن د هغو ښکلو ستر مات

د یوسي، دیمو کراسي شول سره غاړه  
د بلا-بلا ښاغلو ستر مات شو

تمیز شو پکې ورک د پردو خپلو چې  
د پردو او هم د خپلو ستر مات شو

شاعري دې افسانه شوه! بېکسیاره  
د پټ-پټ غزل لیکلو ستر مات شو

\*\*\*

خیال کې راغلي تر نظره شوې را شنه په زرګي په

زرگي راته دې وکړه څه خبره شوې را شنه په  
هلته يو ښکلی په مخ راغی څه يې تاته ورته  
را شنه په زرگي راته را ياده نابيره شوې  
درخانی دغه دې بېشکه چې پښتو وکړله  
شوې را شنه په زرگي يو ځلې راغلي تر آخره  
محبوبې ښکاري چې کلونه د روژې مې ختم  
د اختره شوې را شنه په زرگي چې سم له مياشتې  
د بېکسيار د زړه دنيا وه له مودو نه شاره  
ورته راغلي بختوره شوې را شنه په زرگي ته

\*\*\*

جامه ورونه رسېدو محفل ته ورغلو تر  
د کبرجن ساقي تر پامه ورونه رسېدو  
ټوله ورځ مزل مو وکړ په لمرخاته ورروان  
خو په وعده تر څر ما ښامه ورونه رسېدو  
سترې سترې تر درشله د يار منډې مو وکړې  
مرحلي راغلي تر انجامه ورونه رسېدو  
رون اندي خلک مو په هر کلام کې لکه افغان  
په رښتيانو تر مظلوم قامه ورونه رسېدو

مود مینې پټ پټو نی وو چې وخت سره بېل لا  
رسېدو تر سپوږمۍ، ستورو او تر بامه ورونه  
بڼه په غږ، خوږ را ټول، روان شوو له ډولونو سره  
مرامه ورونه رسېدو خو بېکسیاره! تر

\*\*\*

څه یې تپوس کړې دا کیسه اوږده ده  
ویر پرې اوس کړې دا کیسه اوږده ده ته  
خورد له خرواره ته خبر ورنه، نه  
افسوس کړې دا کیسه اوږده ده - افسوس  
دا چې بلا - بلا پېرې تېرې شوې  
کړې دا کیسه اوږده ده ننگ په ناموس  
شل به یې کړې اشنا گومان مې نه شي  
دا کیسه اوږده ده که یې پنځوس کړې  
یار چې په مخه بېکسیاره! درشي  
کیسه اوږده ده ته ځان چاپروس کړې دا

\*\*\*

زه بل څوک یم دلبر ستا غلام  
چا کر ستا غلام ستا نوکر، ستا  
اشنا اخلي قدم چې، کره پام

درته پروت دی په درستا غلام  
محفل کې به وایي هرڅه په  
په لېمو په نظرستا غلام  
مني پادشاهان د دنیا نه  
عجیبه دی مگرستا غلام  
لټ په لټه یې کرله دنیا  
غلام غواړي یو ستا خبرستا  
اشنار اگی که وخت د آزمون  
ږدي به سرخپل په سرستا، غلام  
ورته وایي عالم بېکسیار  
گني ځان خپل اکثرستا غلام.

\*\*\*

لا هسې شاره او دا جر خوبونه کیسه د ژوند  
خوبونه څه چې ویده شو، زه ته دواړه او دا جر  
همدا نن راشه که تعبیر یې شي څو نه چې سبا  
غواړه او دا جر خوبونه سبا بیا مال له خدایه  
اشنا چې ته ماته یې دغه دوه ډالۍ راډالۍ  
بانېه او بنسکه ولاړه او دا جر خوبونه پاس په  
کاري لېونی خیال مې بیا د کوم سمندر تل ته  
دغه د زړه خونه ویجاړه او دا جر خوبونه  
ورته به د چا؟ د بېکسیار له مرگه وروسته

د گربوانه خیرې ریتارې او دا جر خوبونه

\*\*\*

مدام بیا را په یاد شوې خوب مې و تنبته لکه  
و تنبته د زړه په کلي مې اباد شوې خوب مې

بېگا نسکور چې په هوجره کې پروت ستا خیال راسره  
هېواد شوې خوب مې و تنبته د چا وطن، د چا

قسمته؟ کوم ماشومتوب، کوم زلمیتوب، کومه ځواني  
زما ژوندونه څه برباد شوې خوب مې و تنبته

او نه پرڅه اشنا نه پسرلی شوې، نه گلونه  
تر خوا مې تېر لکه د باد شوې خوب مې و تنبته

د مینې لومه کې وم خوښ بېکسیار دومره د یار  
و تنبته د چا غماز و وې چې ازاد شوې خوب مې

\*\*\*

ملگرو خدايزده چېرې ځي دا شاره قافله  
په شا او دا ولاړه قافله دا هر گام را

جوړېږي سره هېڅ نه په انجام يې رب خبر؟  
زمانه او زموږ شواره قافله دا چسته

اختر چې تېر شو ووله نکريزې په دېوال  
که مل نه شوې نو بیا غواره قافله دا نن يې

په ژبه برکت يې شه، شکرې شه، شه گورې  
چا ويل وختي نن سهار لاره قافله دا

وطن يارانو بېکسيار بيا غر جگ کړی د  
سبا به روانېرو نيسو واره قافله

\*\*\*

په والله ياد پرې هسې خو تل مې تر حد تېره  
نن شپه تر هرې شپې مې ډېره په والله ياد پرې

ورځو، ته په مياشتو، په کلونو لارې ته خو په  
ياد پرې اشنا په کلي کې چاپېره په والله

مينې عجبه معما يې زه له ځان درکې ورک  
هېره په والله ياد پرې څومره چې غواړم دې کړم

رقيب په ډک محفل کې و پوښتم ياد پرې درته؟  
شرم او نه وېره په والله ياد پرې نه له چا

سبا شاعران وايي دې نغمې د وخت چې ياد پرې  
ته بېکسياره! ساندي شمېره په والله ياد پرې

\*\*\*

قيمار ساقې، قيمار- قيمار د ژوند ورځم وهم  
ژوند زه ازمويم يو وار ساقې، قيمار- قيمار د

هغه توبې، تسپې يو وخت وو، اشنا تېر شو لار  
 قيماړ- قيماړ د ژوند اوس مې ما بنام سهار ساقي،  
 پخوا به وخت نا وخت بې سده، يا بې موډ كله؟  
 بيماړ ساقي، قيماړ- قيماړ د ژوند كرم د زرگي  
 ! اشنا په خپر د خوب شي را په ياد، يو نا اشنا  
 او نن سبا مې يار ساقي، قيماړ- قيماړ د ژوند  
 خداير و خو داسې نه؟ مفلس خوشال وم په هجران،  
 لكه چې كرمه خوار ساقي، قيماړ- قيماړ د ژوند  
 گوندي نشه، راته د ټول ژوندون ما وې كه شي  
 كړ را سپوا خمار ساقي، قيماړ- قيماړ د ژوند  
 د ژوند له بېكسيار، هسې بې خاي اسره تمه  
 ژوند چې كړ ژوندې په دار ساقي، قيماړ- قيماړ د  
 واخيست د اساسې قانون لويې جرگې ته چې له پښتو يې د ملي ژبې هويت

\*\*\*

څه عجيبه ديمو كراسي له خلكو ژبه اخلي  
 ورنه په څنگه سره تبه اخلي اقرار د مرگ  
 ننگ او پښتو او وطن ټول يې اوس له واکه وتي  
 زمانې سيلۍ نور څه له پښتانه به اخلي د  
 كړي داسې جرگې كارمل، مسعود، رباني ډېرې  
 والله كه نن سبا يې نوم هم څوك په خوله به اخلي  
 دې وطن خادم او مشر څوك به راخي يو وخت د  
 گوتي، امضاوې نه د دغه ولس زړه به اخلي

نه بېكسياره! دا د وخت غلامان څوك يې مني  
اخلي؟ دوى وركوي به چاته څه او له چا څه به

\*\*\*

شېخه شپه دې نور هوده را باندي كار نه كوي  
كره بې هوده را باندي كار نه كوي مسلي مه  
دومره د وخت ترخو- ترخو كې شوم په وار واري ډوب  
چې د ساقې د لاس باده را باندي كار نه كوي  
د يار ادا به چې وژلمه قدم په قدم  
خومره تېرېزي چې موده را باندي كار نه كوي  
سترگو بن ته وړې نظر مې نېغ ترې وځي، ځي د  
اوس د اشناد مخ پرده را باندي كار نه كوي  
ډزې چې خومره يې وس پنبېماني دې اوس كوي  
زما په ټينگه اراده را باندي كار نه كوي  
د ظلم كې كمى مه راوړه ته دې اشناپه حد  
حوصله وي به دا چې ده را باندي كار نه كوي  
بېكسياره! د زړه شاړ سپرلي نه دمه وتې نور  
نه كوي اوس كه وخت كوړ ځي، كه سيده را باندي كار

\*\*\*

د وخت له سترگو نه پنا يم د خپل سيوري شاته  
كله باچا يم د خپل سيوري شاته كله غلام  
د بوډى تال مې مېلمه كړى د سپوږمى درشل ته

ستا د بنايست رنگونه بنايم د خپل سيوري شاته

غاړه، نو باد به څه کم شين هسک، زېږی لمر، سمندر  
شاته د خدای په داد باندي رضايم د خپل سيوري

ستاسو د کلي او ازې په ما څه کار نه لري  
خپل سيوري شاته زه له مودو څخه رسوايم د

د بي خودی اوږدې مزلي خلکه نه شي تنها  
بيايم د خپل سيوري شاته دا حل اشنا راسره

د غږ غږو لکه د نورو بېکسياره! نه يم  
وريتي غزلي وایم د خپل سيوري شاته يو څو

\*\*\*

يې چې مې خيال ته راځي دا ته د کومو غرونو شور  
راځي تصور، یاد، خوب، که انځور يې چې مې خيال ته

رنگه گودره د مالت په پته پوه دي نه شوم  
چې مې خيال ته راځي تسل د مينې، که پېغور يې

د يار ديدنه پر څه پر څه ورېدي چې په ما  
سري او ربي چې مې خيال ته راځي اوس خور ساد

وخته د بي خوديو فصل شين چې دي په غېږه  
هغه شپې لارې اوس څه نور يې چې مې خيال ته راځي

قسمته ته چې مل له تيارو د بېكسيار توره  
راځي لا خو هماغسي تک توريې چې مې خيال ته

\*\*\*

راشي پر زړه راته اور بل، بېرته واپس شي په شا  
ور پام چې لکه غل، بېرته واپس شي په شا زما

راولم د زړه تر کوره يې په خومره منتو  
يمه حيران چې په څه چل، بېرته واپس شي په شا

وي يو خو شپې راسره د اشنا غم راشي د پره  
راسره روږدی کړي اجل بېرته واپس شي په شا

ارگ کې مېشته دا درسره ياد کې ساته د دوه شپو  
شا په مور چې چا کړی يرغل، بېرته واپس شي په

د بېكسيار د زړه پولې به خامخا شي پو چې  
واپس شي په شا که د غمو کاروان يو پل، بېرته

\*\*\*

ناست د شپو په جېل کې گيريمه، شوگير وهلی  
مودې وشوې په ويريمه، شوگير وهلی ناست

څه ژوندون نه مرمه، نه رغېرمه، عجيبه  
تپي په داسې تيريمه، شوگير وهلی ناست

په ما باندي سپڅه لږ خياله د اشنا خو ، زړه  
ښه وينې مې اسيريمه ، شوگير وهلی ناست

په سرتوره دي ښېرې دا چا راپسې کړي  
د چا د خوب تعبیريمه ، شوگير وهلی ناست

اشنا ځانته د خيال يو امارت جوړ کړی مې  
په خپله يې اميريمه ، شوگير وهلی ناست

پر ميدانی يم بېکسيار بې نوم نښان يو خړ  
ناست د سوات يم ، نه د ديريمه ، شوگير وهلی

\*\*\*

دغه ارمان چې بخت به لاس يوه شېبه راکوي  
ژوند احساس يوه شېبه راکوي په مړي ژوند د

ویره يې دا چې ميخانه په بله وانه روي  
فرصت چې د گيلاس يوه شېبه راکوي ساقي

تفريق ژوندون او مرگ مې سره څو - څو واره جمع ،  
حاصل يې فکر او قياس يوه شېبه راکوي

يې مخکې درومم غليم زما چم کې په اس سپورزه  
لکه ماشوم قيضه د اس يوه شېبه راکوي

په چينغو - چينغو يې وې پرخه په خاورو ډوبېده  
"گلان مهلت پر تندي پاس يوه شېبه راکوي"

بېكسياره! خود به هجر- هجر زما غزلي  
راكوي بل خه ته وخت كله و سواس يوه شېبه

\*\*\*

ستوري چاپېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه  
وېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه له شپې خه

كرلې رقيبېه تا چې مې په برخه توري شپې  
اوس طالع شمېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

گوره ساقې چې نه كړې نن مې له جامه بېنوا  
په مفت مه پېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

به مې شاهده وي ضرور چې آگا د شهادت  
ولاړه له زوره، زېره مې سپوږمۍ راته په سر

\*\*\*

نن سبا لا ډېره را ياده وې دا چا ملگرو؟  
سپوږمۍ راته په سر ولاړه محبوبه هېره مې

تل كې يې ډېرې د غم لړې خو ستا مينه اشنا  
برسېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه د زړه

يار زه چې راتلم بېگا په ټوله لار، له چمه د  
تر پوري نېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

ژوندون سپوږمۍ گڼله هغه چې ما به تل د خپل

ياد پڙي ڊڀره مڀ سپوڙمي راته په سر ولاړه

هغه وختونه چې کرم خيال کي راتږ بېکسيار تږ  
ولاړه تر سترگو تږه مڀ سپوڙمي راته په سر

\*\*\*

زړه وايي ياره په سر واره يوه پيال له زار  
سرواره يوه پيال له زار مخکي تر داره په  
نه د يار شونډو، نه د وخت تر لږمو ورسپدي  
خواره په سر واره يوه پيال له زار تور بخته  
شېخه تر خو به تل خپه- خپه بي واکه گرځي؟  
زړه بيماره په سر واره يوه پيال له زار په  
شهيد د ژوند په هره لوبشت، په هر قدم- قدم  
په مرگ انکاره په سر واره يوه پيال له زار  
درنه پښتونه لارل چې کور او گور او پښتو ټول  
اوس له ناچاره په سر واره يوه پيال له زار  
کږلچونو نه لږ غاږي ته شه اور- اور سوچونو،  
د ژوند خماره په سر واره يوه پيال له زار  
سوداوي د يار غم سږي عاصي- عاصي کا د ځان  
نور بېکسياره! په سر واره يوه پيال له زار

\*\*\*

زموږ د چم په لاره، د الوچو ونه نن  
خوارو بچو ونه نن د مساپرو، سترو،  
څنگه د مرگ غږه کي، خوره وړه پرته وه

ويشتي په تمانچو ونه نن لکه کوم چا چې

په وچو خسو حساب، چې شوه له ځمکې نه پرې  
ټولي را جلا، شوه د باغچو ونه نن له شنه

زړه هغه ټيټي بناخ ته يې، کوم- کوم ماشوم به په  
او يادوي به خدايزو د چا، چوچو ونه نن

سترگي بوډا بېگايي تن وراره، يوه شين  
د درد مزې به گوري، د تبرچو ونه نن

هر دم مې کور کې خلی هر دم مې زړه کې قلم،  
را ننوتې لکه له درېچو ونه نن

شو، سپين سره گلان به راوړي ما وې چې بيا سپرلی  
د الوچو په تمه په کرلېچو ونه نن

اوبنکې ورکړې، د بېکسانو ياره تا خو گوټ  
نن هر خو که نه شوه را شنه ستا په سوچو ونه

بېکسيار وچ لرگي کې د شعر وړم نغارم  
ونه نن د زړو هنداره کې يې، ږدم په تاخچو

\*\*\*

اشنا بې تا د ژوندون مل مې کله بل کېدی شي  
يې د زړه غل مې کله بل کېدی شي ته چې منکر

گام حسنه! دا ته يې چې مې څارې ټول ژوندون گام په  
داسې آگاهه هر يو پل مې کله بل کېدی شي

لوېديزه راغلم بڼکلي مې و څارل ختيز نه تر  
ستا نوم په زړه لیک چې اول مې کله بل کېدی شي

نیم نظر لوگی که نه ده ښاره ځواني دا ستا په  
شي د ژوند په لويه لار اجل مې کله بل کېدی

منکر به لیکه د بطلان چې پرې را کاږي سبا  
کېدی شي هغه به وي همدا غزل مې کله بل

اقتدا مینې پسې کړې بېکسیار د عمر  
بل کېدی شي د لمر په لوري دا منزل مې کله

\*\*\*

شي تيارې به تېرې، شپې سبا شي وار خطا چې نه  
ستوري، سپوږمۍ، لمر به د تا شي وار خطا چې نه شي

امودو-مودو نه مېشته خياله د قاف په لړو کې  
د بنا پېرو ډلې به راشي وار خطا چې نه شي

کایناتو د وجود کې چې په مینه قایل په  
شي سترگې د زړه به دې رها شي وار خطا چې نه

د وخت تيارو کې ورک پښتونه شم لوگی-لوگی دې  
وار خطا چې نه شي کله به تللی دور بیا شي

ته بېكسياره! نغاري د حق رسا غږوه  
شي وار خطا چې نه شي لښكر د ظلم به په شا

\*\*\*

نه وايي رنخور وختونه دي په ظلم باندي هيڅ  
ويده بختونه دي په ظلم باندي هيڅ نه وايي

ووبه د تېري مخالف پخوا په تخت به چې ناست  
اوس څه تختونه دي په ظلم باندي هيڅ نه وايي

لباسو په جامو اوس وينې نه نښلي د سپين  
وايي بدل رختونه دي په ظلم باندي هيڅ نه

د انسانيت جوړښت کې عدل يو څپرکی چې وو  
باندي هيڅ نه وايي اوس نور ساختونه دي په ظلم

نړۍ يې وينې بېكسياره! چې د زړه په كور دي  
انداختونه دي په ظلم باندي هيڅ نه وايي تل

\*\*\*

ياد شوي ياره كور دي ودان څنگه تنها وم ته را  
ودان خير كه زه ښكار شوم ته صياد شوي ياره كور دي

رانه دي لري خاوري دورې كړې د سترې ژوندون

شوي ياره كور دې ودان د زرگي درمند ته مې باد

خلک دې وايي خه چې وايي اشنا وايي دې نو  
مقتول او که جلاد شوي ياره كور دې ودان ته که

څنگه؟ ما وې بې تا به دا وختونه تېروم زه  
راته د ټول ژوندون مراد شوي ياره كور دې ودان

رغېږي دا يې خپل نصيب به بېكسيار مري او که  
ودان ته يې پيغام د زنده باد شوي ياره كور دې

\*\*\*

گل د گلاب بوی د سنځلې  
(ولې قد د چنار سيوری د

هم چې خواني او هم مستي وي  
خوب مزه کا په مت د بنکلي

مه، راباندې غږ کړه را گوره  
کړه مې اسير ولې مې ولې

هم ستا ياد وطن، اشنا زما  
دواړه به څو که چېرې تللي

زه ملامت خو ته لې راشه  
وينه وللي ده وينه چا په

درېغه پردو بېكسياره لوت کړای

خپلې څه به گيله کړي څوک له

\*\*\*

سترگې دې را يادې شي له سترگو مې اور و اورې  
شي له سترگو مې اور و اورې هيلې مې بربادې

مې وایم چې لوگي شوای ځنې بيا بيا چې وربولي  
زړه ته چې صيادې شي له سترگو مې اور و اورې

خاندي په شنه سپرلي څنگه تلوسې د ژوندون و  
څرنگه نامرادې شي له سترگو مې اور و اورې

شاعري د اشنا سترگې مسرې پرې ليک کله وي  
اورې کله بيا نقادې شي له سترگو مې اور و

وينم په بنادې چې څي د هسک پېغلې تر ږنگ گودر  
سترگو مې اور و اورې وينم چې نابناده شي له

شين بيا بيا دې اقرار په سترگو بيا بيا دې انکار را  
وخت په وخت جلا دې شي له سترگو مې اور و اورې

\*\*\*

نه په ظلم کې بوش پلار دی د یزید په اصل  
دا وینې د انسان څښل دغه کار د یزید  
ځای، بېگا بل ځای، سبا بل ځای دا حملې نن یو  
یزید بنسکار پږي چې مرگی ته یې تلوار دی د  
تړلې یې ده ملا د ټول جهان د هضمېدو

يزيد يا مري به بشریت تمام يا واردی د  
تر خو به وي د ظلم داسې توره تروږمې  
يزيد د عدل لمربه وخبږي بخت خوار د  
ختيزنه تر لوږد يزه پسې چيغې د جهاد  
دی د يزيد د ژوند هر هر ساعت يې اوس په شمار  
ملخ د زمانې داسې تر خو به وهي ترې؟  
د يزيد مظلوم ولس يې وينو ته خمار دی  
ډارن شاعران وايي به دا څوک داسې لگيا؟  
يزيد سندرې د مرگ وايي بېکسيار دی د

\*\*\*

بنه پوه يم راځي نه څه بې ځايه تلوسه مې ده  
ريباره ورته وايه تلوسه مې ده ژر ورشه  
هره تادي، هره بيړه وي د کار تر پيل پورې  
څه عجب، څه بې پايه تلوسه مې ده مينه  
نېغ يو ځل را وگوره د کور ستونه څه کوي؟  
ستا تر ډوډی نه ستا تر چايه تلوسه مې ده نه  
ته؟ کله زه کړکی ته شمه، کله زه هندارې  
ځان ته چې بنه ځير شمه له ورايه تلوسه مې ده  
هېر د خوب په شان يا خو واي راغلی اشنا، يا مې  
نور مې صبر نه شي لويه خدايه تلوسه مې ده  
کله وږم، کله خيال شي را کله دې ياد راشي،  
ځای د اوسېدو دې راته بنايه تلوسه مې ده  
نا آرام خاطر په هيڅ بل څه آرام نه شي نور مې  
ده ستايه بېکسياره! بېکلي ستايه تلوسه مې

\*\*\*

درېغه چې وای خو څه شراب اوس به نشه نشه وای  
دومره اضطراب اوس به نشه نشه وای زه او دا  
خراب که رقیب نه کړای په اپلتو زما وخت را  
ولې به وای داسې خراب اوس به نشه نشه وای  
څله تل؟ د اند پښنو ورمې زاهده ټکوي  
کړمه اخته دې په عذاب اوس به نشه نشه وای  
اوله بې سد درېغه محفل ته وای راغلی له  
پروا به څه مې په جناب اوس به نشه نشه وای  
مستي، هم لپونتوب وای اشنا هم چې ځواني، هم چې  
خیر که د یار په مخ نقاب اوس به نشه نشه وای  
بدرنگ نیمزالي ټول به اوس یو شانې راته ښکلي،  
وای ولې به ښکلیو ته بېتاب اوس به نشه نشه  
بېکسیار ولې به جنون ته ورځې شپې شمارلې؟  
نشه وای که شاعري یې د شباب اوس به نشه

\*\*\*

په بې اجله مرگي مړ شومه  
شومه د رقیبانو مخکې پر

ما وې ساپي، ما وې باپر ټولوم  
نه د ساپي نه د باپر شومه

ناوگی کې مې لښکر شو لوت په  
ډېر گيله من له باجوړ شومه

رنگین سپرلی وم د اشنا خوا کي  
په بېلتانه کي داسې خر شومه

ما وي ولس ته به پيغام وړمه  
ماشومانو د پا پر شومه د  
په تول د بوسو کي هم تېر نه شوم  
شومه د ژوند اخور کي وچ کنگر

زه راوتم د يار ډولي راغله  
بېرته دننه په انگر شومه

خودی په منزلو کي بند د بي  
نه بېکسيار او نه اندر شومه

\*\*\*

خنګه چې په ژوند د چا يقين وي مري به  
خلک ژاري پرې او دی له خدا شين وي

گوريې غم لړلی فلسطين وي کور او  
وي بل نو څوک کېدای شي دا به شيخ ياسين

\*\*\*

قاردي لړ سوړ کړه د سبا ورځې څه پته لگي؟  
موړ کړه د سبا ورځې څه پته لگي؟ په خوله مې

اشنا د سر په بيه كره ستا گران ديدن غريب يم  
نرخونه جوړ كره د سبا ورځې څه پته لگي؟

!خوك ساري بخته چې په كابل نه په زابل دې وي  
ځان امير كروړ كره د سبا ورځې څه پته لگي؟

كاله پخوا په شان اشنا مه چېرې اوس مې د شل  
لگي؟ فرق د ځوان، زوړ كره د سبا ورځې څه پته

په مينه وايي دې تومت جوړه دنيا زړگيه  
څه پته لگي؟ ته ځان نا جوړ كره د سبا ورځې

خدايزده؟ دغه ما بنام، دغه باران، دغه بنوروا بيا  
غت پياز را ووړ كره د سبا ورځې څه پته لگي؟

!ژوندون ټول كره را ټول جانانه بې پای سوچونه د  
دا يې نچوړ كره د سبا ورځې څه پته لگي؟

اشنايي په پاس لږ ورشه نور دره و گوره د  
لگي؟ سيل د سروړ كره د سبا ورځې څه پته

اشنا ته ور كره بېكسياره! ځای په سراي د زړگي  
سبا ورځې څه پته لگي؟ خوی د اكوړ (1) كره د

\*\*\*

يار را روان كه وي را وبه رسي  
له خپل ځان كه وي را وبه رسي تېر

اشنا چې ته ماته يې وي چې راځم  
كه وي را وبه رسي بې شكه ځوان

چا اورېدلى وو محفل كې جرس  
رسي مل د كاروان كه وي را وبه

ما خو اشنا غوښته چې ويې لمانځم  
رسي پاك مې ارمان كه وي را وبه

زما په داسې توره ورځ چې آگا  
زما جانان كه وي را وبه رسي

!وطن بېكسيار كټ لږ تم كړئ د بې  
رسي پاتې ياران كه وي را وبه

\*\*\*

زړگيه ستا دا كشالې، ژوندون به څنگه كېږي؟  
چې پالې، ژوندون به څنگه كېږي؟ د مرگ دردونه

ليک دنيا ته ځان ثابتول غواړي په كانو نوم  
زموږ ناچله قوالې ژوندون به څنگه كېږي؟

ځينې وينې ځبېښو موږ لا په يو بل لگوو خولي  
موږ لا نه پېژنو پيالې، ژوندون به څنگه كېږي؟

د سمندر په تل کې لامبي، ناڅي خلک د ژوند  
کېږي؟ زموره مړي وړي ويالې، ژوندون به څنگه

ته خو لري به بېکسياره! ډېرې ډېرې هيلې  
ژوندون به څنگه کېږي؟ مېنه د زړه چې کنډوالي

\*\*\*

واي درېغه ليدلي چې مې يار اوس به نشه نشه  
ولې به واي داسې خمار اوس به نشه نشه واي  
توبه ده ستا د انکار له بې سديو مې توبه  
درېغه چې کړي دي اقرار اوس به نشه نشه واي  
شم تر سهاره ژاړم په خوب کې راشي چې را وينس  
په وينه راغي که نگار اوس به نشه نشه واي  
راغلي واي محل ته يو ځل د ژوندون باده که  
کډې به بار واي د اغيار اوس به نشه نشه واي  
چې لږ خبر دي د راتلو راتللاي هسې اشنا  
واي ژوند به مې ولې سور انگار اوس به نشه نشه  
دا خود عقل دسيسې دي زه يې ټينگ ترلي  
نشه واي زما په وس که څه اختيار اوس به نشه  
د بېکسيار يورپ ځواني خزانو ولوتله  
نشه واي سپرلي راغلي که يو وار اوس به نشه

\*\*\*

لاس کي يې لور پروت په ولي پري دي  
لوگري جيني وري دي زره رانه

خيال د خيالوري مې مل شوي چې  
دي مانه پردي شوي خپل هر غري

بار مې د ژوندون مې مدام په سر  
دي لاس راگره اشنا زرگي مې ستري

وينه تري د چم خبرو و خوړه  
ستا پردېس شاعر چې لکه مې دي

بېکسيار که خوک د عشق په تور وژني  
دي وژني دي نو دغه کار يې کړي

\*\*\*

لاره دومره نه ده رسېدو ته دي که نيت کړي  
سپوږمې کي ځنگېدو ته دي که نيت کړي لېڅو د

خو به لوغړن گرځم اشنا زه بې له تا داسې؟  
ومي سپڅه راشه لوگېدو ته دي که نيت کړي

سوبه هر مقام هوډ داسې وسله ده چې نصيب يې  
زهر هم خواږه شي گوټېدو ته دي که نيت کړي

اشنا ټولي ته د مينو خو ډېر راشي په خير  
سرنه د زره سره تېرېدو ته دي که نيت کړي

په ژوندون چې خپه نه کړې بېکسياره! ځان خنده  
کړی خپله به زهيري ژرېدو ته دې که نیت

\*\*\*

د خپل تقدير په فيصله کې به څوک څه ووايي؟  
نه چې څوک، گيله کې به څوک څه ووايي؟ اوري يې  
يوه خوا ظلم دی چې کېږي بله خوا بې وسي  
د ژوند په داسې مرحله کې به څوک څه ووايي؟  
غېر را معلوم نه يې لار به چې، نه منزل او نه يې  
په بې جرسه قافله کې به څوک څه ووايي؟  
څوک زموره تر منځ؟ خدايزده که دا ځلې جرگه شي  
د مرگ او ژوند په مسله کې به څوک څه ووايي؟  
چې خبروي او مني يې له زړه يوم البدتر نه  
نو د وختونو سلسله کې به څوک څه ووايي؟  
نه ده چې له وخت سره بدلېږي هر وخت کرزی خو  
ووايي؟ د احمد شاه بابا شمله کې به څوک څه  
څنگه په پټه خوله دې تېرې کړې نادودې د وخت  
څوک څه ووايي؟ ستا بېکسياره! حوصله کې به

\*\*\*

شوه دغه چا وي د تربرونو وينه توی  
خورم قسم د سکه ورونو وينه توی شوه

مخې ميندې بورې، خویندې ورارې شوې له  
د بچو او د پلرونو وینه توی شوه

نا انسانو پرې گوزار بې شمار بمونه  
د دې ځمکې، د دې غرونو وینه توی شوه

دې دا ژوندي چې دا په هېڅ هم حساب نه  
بې حساب د سرونو وینه توی شوه

کړې د بانډو، درو، د کلیو څه حساب  
د بسته بسته بناړونو وینه توی شوه  
شوې تری تمې گورگورې او ممانې  
څپرېو، چنارونو وینه توی شوه د

آفرین بې په همت وایه جلاده  
وارونو وینه توی شوه د دې خلکو په

ټوله شپه شپې قتلول سپورمې او ستوري  
سهارونو وینه توی شوه سپېده داغ د

ما کاته ورته زامنو پلار په دار کړ  
د ترونو وینه توی شوه د ورېرو په لاس

ټوله پته بېکسپاره! یوالله ته  
نهرونو وینه توی شوه په ویالو او په

\*\*\*

لاس سودا د ياره سره گرځي مې احساس لاس په  
د بېلتانه غم رانه وړي دي حواس لاس په لاس

والوتله بې اعتباره زمانه شوه حيا  
اشنا محفل کې له ساقې غواړي گيلاس لاس په لاس

احوالونه مې د صبر دروړل ريبار که خومره  
را و دې نه لېږه اشنا کله شاباس لاس په لاس

هر چا سره تل بڼه دي خو و پرېږم اشنا بڼه له  
لاس نه چې ملگري درسره شي څوک بې پاس لاس په

اشنا هواره کې آرام ته مو څوک کله پرېږدي؟  
ته پاس لاس په لاس درځه چې و خپښو دې تورو غرو

اما لاد ميني بېکسياره! نوم اخیستی نه و  
تومتونه او وسواس لاس په لاس راپسې راغلل

\*\*\*

لکه چا بڼه چې په ژړا تش کړی  
هسې مې زړه نن په اشنا تش کړی

تر سبا وونه بې سلگۍ وهلې  
میدان چا تش کړی وې بې د ميني

يو وخت چې مالا مال د يار له مخه  
غلا تش کړی د زړگي کور مې چا په

له بې کسی نه غاړې، غرو نه ژاړې  
کړی مرگي وطن مې لا په لا تش

اوس پکې بې له مینې بل څه نشته  
کړی دوکان د ژوند مې له سودا تش

وخت بېکسیار هسې پرې غل و نیوه  
کړی د زمانې جیب چا پخوا تش.

\*\*\*

ستا که د تللي پېغلتوب هوا له سره نه ځي  
يو خوب هوا له سره نه ځي زما ليدلي د

زه تورو خاورو سره خاورې شوم په ځوانه ځوانۍ  
د مستۍ او يا غيتوب هوا له سره نه ځي ستا

باسي رقيب که ستا سودا په زوره مې له سره  
د چا د مخ خت په پر سوب هوا له سره نه ځي

مې له يو مخې توی زيره مې سپينه شوه غاښونه  
اوس مې لا هم د زلميتوب هوا له سره نه ځي

خلک وايي اشنا مه يادوه څومره ساده دي  
له لېوني د لېونتوب هوا له سره نه ځي

کرم جنتي اوبه هوا د يورپ بېکسیار څه

خې نه د ترنک او نه د ژوب هوا له سره نه

\*\*\*

را روان په ملک چنگېز دی اسمان ورپېخ دی  
خېز دی اسمان ورپېخ دی د مظلومو جست و  
بنکته ځمکه ده چې چوي له هيبته  
اسمان ورپېخ دی باران اوري او بنه تېز دی  
همدا نن چا وې ورځي چې بغداد چور کا  
اسمان ورپېخ دی امریکه ده او انگرېز دی  
باد د کرکې دی چې لگي په هر لوري  
اسمان ورپېخ دی سيلی لوت د بخت پالېز دی  
شپه خو شپه ده، سپينه ورځ هم تورې لري  
اسمان ورپېخ دی له رڼا نه ژوند پرهېز دی  
خو نیمزالي په تياره ما بنام اوبه وري  
اسمان ورپېخ دی گونگوسی يې په کارېز دی  
بېکسياره! بنکلي شنه له خدا نه شوه  
ورپېخ دی بس همدغه يې اغېز دی اسمان

\*\*\*

د ژوند په تمه د تابوت په غېږ کې شپې اړوم  
خاکي شور ته د سکوت په غېږ کې شپې اړوم يو  
کار نه لري د ژوند سرې، تودې اوس هېش راباندې  
د بې خودی د کاني بوت په غېږ کې شپې اړوم

ما چې کله شک به کاوه د بېلتانه په راتگ  
شک مې باور شو د ثبوت په غېږ کې شپې اړوم

بدمستیو، عیش او نوش به مې چا دروغ ویلي د  
هسې د قوت او لایموت په غېږ کې شپې اړوم

له خلکو تښتم چې مرغانو په شان ونو ته هم  
شپې اړوم کله سنځلې کله توت په غېږ کې

دلته چې هر غدار راځي ځان کړي بزرگ د زمان  
وايي د طاغوت په غېږ کې شپې اړوم ولس مې

په زړه مې اوري بېکسیاره! افغاني سید تل  
زه که دمشق که د بېروت په غېږ کې شپې اړوم

څوک به حضرت داود اوس به طالوت شي راته څوک،  
اړوم ملگرو! گورئ د جالوت په غېږ کې شپې

\*\*\*

د سپېده داغ غېږ کې یوه غېږه وربخ  
نه ستوري او نه لمر رانکاره نه سباوون ښکاري  
شان نن هم د تېرو څو کلونو په

\*\*\*

مړه يو په ځان باندې ډيوې بلوو  
ډيوې بلوو په خپل ارمان باندې

د يار بنکالو مو اورېدلې نه وي  
بلوو په تش گومان باندې ډيوې

ستا منزلونه رانه پاتې اشنا  
بلوو په لوت کاروان باندې ډيوې

مور چې سرتوره، پلار چې وژني راته  
بلوو مور هغه ځوان باندې ډيوې

تر تورو لرو مو نظر نه رسي  
بلوو په شنه اسمان باندې ډيوې

زموږ له خپلې نافهمۍ مرور  
بلوو په شته جانان باندې ډيوې

افغانستان لکه پردی کور سوځو  
په خراسان باندې ډيوې بلوو

بېکسيار يو امريکن او يوروس زه  
بلوو تباه افغان باندې ډيوې

\*\*\*

مانبام راخورد غره پرولو دی  
دی وخت د توبې د ماتولو

پرورد گاره ته یې وینې  
دی بېکسیار کله د بښلو

\*\*\*

مینې سترې مه شې ښه شوه چې بیا راغلي  
مه شې ښه شوه چې بیا راغلي ته نیمگرې  
زه پردی همداسې ښه یم، نا اشنا ته  
ښه شوه چې بیا راغلي ما هیڅ کرې مه شې  
همدا زه یمه چې وینې وینې پروت یم  
چې بیا راغلي حیرت وړې مه شې ښه شوه  
ستا گیلې، ښپراوې ماته په سر سترگو  
بیا راغلي خود شخړې مه شې ښه شوه چې  
انجمن د وصل، هجر او د اور کې  
راغلي خدا یزو غړې مه شې ښه شوه چې بیا  
تلوسه ښه یې وژلای دې څوک نه شي  
راغلي چې وگرې مه شې ښه شوه چې بیا  
بېکسیار ته دې رڼې چې اوبه نه شوې  
راغلي اوبه خړې مه شې ښه شوه چې بیا

\*\*\*

حسن بي نظر سره غرض لاره  
غرض لاره سم بي د زړه سر سره

يه کنگلي هوډه! چې وي داسې سست  
لاره ولي دي بيا لمر سره غرض

نه منم زه دا چې سپي دي و داړي  
لاره خوار که د چا ورسره غرض

وخت ته که تېره توره په لاس نه واي  
لاره ما به څه له سپر سره غرض

مينې بي گونا کرم بېکسيار اسير  
لاره ما کله دي شر سره غرض

\*\*\*

تپي-تپي يم په پرهر مې مالگې مه دوروه  
زړه سر مې مالگې مه دوروه په وينې-وينې د

بس دی چې خاورې دي يادونو کرم له خاورو سره  
په سوري-سوري ځيگر مې مالگې مه دوروه نور

سيليو د روح خرمن مې رانه کنبلي د بېلتون  
په بي خرمنې خوار بشر مې مالگې مه دوروه

چې څومره دي وس په تېرو تورو غوڅوه مې تن  
اشنا احساس باندي اکثر مې مالگې مه دوروه

دې ډوب شي که بختونه را وینس وخته تختونه به  
په بنکاري ویشتي مات وزر مې مالگې مه دوپوه

تخیل تلې مې پرې- پرې په هیندارود وخت د  
دوپوه نور بېکسیاره! په گذر مې مالگې مه

\*\*\*

داسې په منډه چې روان یم خم د لمر کلي ته  
نه په بل او نه په خان یم خم د لمر کلي ته چې

کومه اسره؟ بس په توکل به ور رسېږم نور مې  
زه د ناهیلو یو کاروان یم خم د لمر کلي ته

وژنونه یم ستړی- ستړی تر بور گلو یو، ورور  
د یویشتم قرن افغان یم خم د لمر کلي ته

سپوږمې، ستوری او سپین سپېده داغ اوسې مدام راکې  
کلي ته خائنه په خپله یو جهان یم خم د لمر

د یورپ تورو ور پخو و خوږمه دوه لسیزې  
خم د لمر کلي ته ډ پر په ارمان د شنه اسمان یم

نظر او فکر، تخیل مې بېکسیاره! گډ وډ  
گرېوان یم خم د لمر کلي ته سوچ سره تل لاس او

\*\*\*

نه وه تېره شپه چې مې غزل ته شيمه  
په قسم چې مې مزل ته شيمه نه وه

ډېرې ارادې راتلې د لريو لارو  
خو زما غريب يو پل ته شيمه نه وه

"درشي چې غوتې پسې وهې په لاس به"  
د ملگرو ژور تل ته شيمه نه وه

راغلم دا خو تا وم رابللی چې زه  
خو زما گوره محل ته شيمه نه وه

د اشنا بلا يادونه مېلما نه مې  
مرگ زړه، زما اجل ته شيمه نه وه د

بېکسياره! ما وې گوندي پښتون واورې  
قاتل چې مې بدل ته شيمه نه وه له

\*\*\*

کله کله کتل ماته محفل کې اشنا کله  
رقيب اشنا ته خو پخپله کله کله کتل

هم بل خوانه کتای زه وایم بې له ما بې کله  
دنیا غوسه ده چې بې خله کله کله کتل

اسمان کي ڇهه د ستورو اتني هغه ماڻسام به شنه  
جانان او ما چي يو تر بله کله کله کتل

ديدار لره پيدا دي خوشال ښه وييلي سترگي  
کتل درېغه چي ژوند مي تل تر تله کله کله

په بېکسيار باندي يي هم پېرزو کوه وخت ناوخت  
کله کتل د تخيل د شاري گله کله

\*\*\*

دي خيري دي که مخ يي بل رنگ سترگي خويي ستا غوندي  
په دي به څه کوو جنگ سترگي خويي ستا غوندي دي  
يي نه يم خبر په اصل، نسل، قبيله باندي  
ښايي له ځايه پرنگ سترگي خويي ستا غوندي دي  
کمييس به نه يي په تن منم د سري بنارسي  
نه يي په غاره لونگ سترگي خويي ستا غوندي دي  
خويي شېبه- شېبه را اوري په زړه ماته وعده  
دي و دي شي و کوي ننگ سترگي خويي ستا غوندي  
زه يي پيالو ته نه، ديدن ته د ساقوي ورروان  
ستا غوندي دي چي ميخانه مي قلنگ سترگي خويي  
څوک نا اشنا راته مودو نه د خيال لاري څاري  
سترگي خويي ستا غوندي دي راته په زړه وهي چنگ  
بېکسيار دومره ډېر خطا هم اشنا نه دي وتي  
در چي ملنگ سترگي خويي ستا غوندي دي د چاد

\*\*\*

ته شه الهام واخلم كه نه؟ له سترگو دې غزل  
ساقی ستا اجازه ده چې بل جام واخلم كه نه؟

په دې گواهه دی چې راځې خو وپش دی نن زړگی  
نه؟ گودر، زه مازیگر او كه ما بنام واخلم كه

سرتېر له ننگ او نومه راته وایې هر اشنا  
نام واخلم كه نه؟ حیران یم چې رخصت له ننگ او

دا هسې یو هوس دی یو ارمان پوره کوم  
خدا یزده چې آرام واخلم كه نه؟ وصال کې به هم

راوي زما زموللي یې سپرلي کې ډېر گلان  
اوس یې هم په سرو سترگو سلام واخلم كه نه؟ لا

په سر بې شکه بېکسیاره! چې له بخته لاس  
په سوچ کې یم چې وخت خأنته غلام واخلم كه نه؟

\*\*\*

وايمه ولا چې زه مين په سپوږمۍ درواغ نه  
سپوږمۍ خدايزده چې دا خويمه پلا چې زه مين په  
د بنکالو پلونه مې دغه رانه ستوري، چې گوري  
مين په سپوږمۍ ژر به ور رسم انشالا چې زه  
دا يې اوله ورځ، مياشت نه، نه يې لومړۍ کليزه  
چې زه مين په سپوږمۍ کلونه واوښتل بلا

شکر چې نه د چا ناموس، نه ننگ حیا، خور او لور  
برالا چې زه مین په سپوږمۍ چيغې وهمه  
لیلا مجنون تللي د مینې په نوم لار خو نشته  
ورحم په بسم الله چې زه مین په سپوږمۍ زه به  
خارم نه د چا ور، نه د چا بام، نه د چا لوري  
نه چاته گورمه په غلا چې زه مین په سپوږمۍ  
واوښتلي چې پرې اوښتی بېکسیاره! نه وې  
اوس نو توکل مې په مولا چې زه مین په سپوږمۍ

\*\*\*

چې بیا را مخ شو، بیا گيله مې په سر واوښته یار  
واوښته صبر مې تم نه شو حوصله مې په سر  
ته د خیال نیمزالي وږمې ټول عمر تازه اوسې  
ولوله مې په سر واوښته دا خو ستا له بخته  
داسې د غفلت په خوب ویده وم ټینگ په نیمه لار  
باندي خته تله قافله مې په سر واوښته ما  
ټینگ کړی له مودو مې چې د نه درتلو قسم و  
مینه ټکنی شوه فیصله مې په سر واوښته  
هغې ورځې زه بېکسیار داسې لپونی شوم له  
ډکه چې له خیال د یار پیاله مې په سر واوښته

\*\*\*

پيالہ د چالہ سترگو ډکه نن مې  
په زړه گيله د چالہ سترگو ډکه  
شرمېدمه ورنه ما ور کاته خو  
سپوږمې چې تله د چالہ سترگو ډکه  
بنو دواړه ياد پري مې جرگه د  
او فيصله د چالہ سترگو ډکه  
ړوند په کلو چې پسې کال کې کله  
د چالہ سترگو ډکه شېبه ايله  
چا ور کتلي به وي ډېر ور پسې  
چې قافله د چالہ سترگو ډکه  
سر په اوږه يې بېکسيار ته ايښی  
ډکه لايې شمله د چالہ سترگو

\*\*\*

شوله د وصل شپه په دار چې ستوري يو-يو پنا  
تورو غرو مې لار چې ستوري يو-يو پنا -په تورو

شپه راغلي نه وه لاره تېره شوله دا څنگه  
زما سپوږمې ته انتظار چې ستوري يو-يو پنا

خړو خړو ورېځو کې ډوب شين اسمان، سپينه سپوږمې  
لمنه ټوله د بهار چې ستوري يو-يو پنا

هومره هم نه وي وهي سترگې مدام ورته مې خيال  
پنا د نندارې يې نن خمار چې ستوري يو-يو

تل خاطر و ته د يادونو غمازي مې کوي  
ستوري يو- يو پنا اشنا مېلمه په ژوند يو وار چې

\*\*\*

وخت هسې هم نه ده چې ياد پري تل رڼاوې د  
هغه شېبه هم يو يادگار چې ستوري يو- يو پنا

پنا تل ستوريو ته شمه بېکس چې بېکسيار وړم  
خداى مې دې نه کړي هسې خوار چې ستوري يو- يو پنا

بې نشته چې په ورو- ورو الاهو بې ويده اشنا  
پنا څنگه به خوب وړي بېکسيار چې ستوري يو- يو

\*\*\*

د بنمن بنه دې چې وهي دې په مغزي  
درته اغزي تر هغه دوست چې کړي

تر کوټه سپي زار رسا په سرې دانگي  
تازي نه په چم چم کې دارنه د

\*\*\*

له خدايه نه چې ، له بنده څه پټه؟  
پټه؟ زما په شان د شرمنده څه

که د جهان عطرونه وشيندې پرې  
پټه؟ بوى به بې لگي د گنده څه

زما ايمان دى چي ظالم به پر شي  
پته؟ ساتم به ٽينگه عقيدة څه

قسم په خداى چي را ياد پرې مدام  
پته؟ بنكلي! له تا مي څه پرده، څه

يم حرامخور که شرابخور، يم ځانته  
پته؟ کوم له چانه به سجده څه

بپکسيار نيت د غزل نه وو کړي  
پته؟ اشنا له تا مي اراده څه

\*\*\*

ژوند هينداره، که شپشه ده مينې ته يې  
ده مينې ته يې بي سدي ده که نشه

غره ته گورمه، که ستوري، که سپورمي ته  
مينې ته يې څه عجبه تماشه ده

تن مي بند - بند که ورتېري په مړه اور کې  
ده مينې ته يې که په زړه مي پلوشه

مينې ته يې چې دې قيس په غرو رغو کې  
ده مينې ته يې د فرهاد په لاس تېشه

بپکسيار يې گومارلی چې به ليکي  
ته يې شاعري که څه پېشه ده مينې

\*\*\*

سپوږمۍ څومره نېکمرغه يې څه لاره دې رڼا  
درکې غلانه، هره چاره دې رڼا ذره هم

اوږد د ژوند تيارې کړکۍ ته لاس زما دې چې را  
د زړه تياره جونگره کړه له واره دې رڼا

تانه يې څه زده؟ د ځمکې روند مخلوق درېغه له  
درې، بانډې او کلي ټول له بناره دې رڼا

ماشومان ستا په ارمان بې شکه به د کلي  
گودردې، مازيگر دې او شوياره دې رڼا

لره ستوري تل دوا کړي بېکسيار رانه دې رب  
رڼا شه غېږه دې څو چنده او بې شماره دې

\*\*\*

ويده په خوب کې بيا- بيا چای دموم  
د چا چای دموم چې وينس په خيال کې

څوک به راځي گوندي عمرو نونه پس  
دموم شېبه- شېبه چې لگيا چای

سترگې گندلې مې په وره کې د کور  
دموم په پخلنځي کې بسيا چای

ما خو نظريي لاج کري نه دي  
دموم د زرگي سرته به لاجي

مجلسي يار که يو وار رب راولي  
دموم زه به سهار او بپگا چاي

لکه کوچيانو چي اور بل سپورمي ته  
دموم چاپېره ستوري، رڼا، چاي

ما بپکسيار وي د زړه غوښي ورکړم  
دموم خود اشنا چي سلا چاي

\*\*\*

ژوند

ژوند يانې څه؟

ژوند يانې باد کې سفر

يانې باران کې منزل

په سپيده داغ کې راوښ

. په سره غرمه کې ويده

\*\*\*

کله لرمې زړه ماتېږي

کله برمې زړه ماتېږي

بنکلیو په اسره کې وي د  
چې اکثر مې زړه ماتېږي

دی بمبارد په توره بوړه  
غر مې زړه ماتېږي لکه

لور په لور نارې د هجر  
ماتېږي سر په سر مې زړه

یار چې مړه-مړه گوري نور څه؟  
برابر مې زړه ماتېږي  
بېلتانه تل د اشنا په  
ناخبر مې زړه ماتېږي

په دیدن پسې ملنگ یم  
ماتېږي په هرور مې زړه

بېکسیار مین په مینه  
ماتېږي او په شر مې زړه

\*\*\*

چې چېرې به یې بیایې دا نیمگړې برخه خواره

د ژوند او مرگ جگړې ته نېغ ورووت سمد واره  
په پرونده لاره گردونه یې له پلونو نه خاته

له دغه كلي دغه خلكو لاره مرور شو  
پام كړه بېكسياره غرونه پسې ډېر كېدل چې

\*\*\*

زه؟ زه څه خبر چې سمندر په شان ستا زوی ومه  
ما خو گڼله چې پیدا همداسې لوی ومه زه

ناوخته راغی د احساس ډېر یم احسانمند چې لږ  
زما سينه خویو ډک جام دی اوس به توی ومه زه

مور څه او مورنۍ مینه څه؟ ماته څه پته چې  
زه خو کاکه ومه په هر څه- هر څه پوی ومه زه

به ادا دې مورې خدايزده خو کونښن به کوم حق  
زه که د پښتو ادب په بڼې کې سخنگوی ومه

د چاله زړه دوعا ساتلی بېكسيار یم ضرور  
ومه زه گڼې بټۍ کې د حالاتو به لوی

\*\*\*

خاونده بیا سپرلی شو گودر لارې مې یاد پږي  
ترې ايله واوره شويارې مې یاد پږي الوتې  
ټول د كلي هغه بر سر ته شینشو بو کې غاټول،  
ویالې ډډ ته د توتو د باغ بارې مې یاد پږي  
که راحمه په دغو لارو هر وار زه که ځمه

بلا- بلا د چا سترگې خمارې مې ياد پېري  
سيلي سترې په وچو تورو غرونو کې د هجر  
بانډو ته مې خيالونه ځي هوارې مې ياد پېري  
د ياد شمېرونه ساقي درته به څه کوم د يار  
چې هروار رپوم سترگې هروارې مې ياد پېري  
بېزاره بېکسيار يم له بېکليو د يورپ څخه  
اندرې مې په زړه اوري، شينواري مې ياد پېري.

\*\*\*

شاعره شپه ده، شاعر خيال مې د سپوږمۍ په ننداره په موسکا  
گورم بس له ورايه ځنگل، غراو سين بېکاره په موسکا هر خوا چې

اشنا ډېر- ډېروې څه بيا رانه شې ماته له قصده خلکو مخکې  
موسکا د ستنېدو يې راته وکړه بېولاندې اشاره په

د زور، د ظلم، د وژلو، زولنو او زندان څه حکومت؟  
وکړه د وگړو اداره په موسکا منم هغه چې که چا

تنډه له ميکدي نه که هروارې ساقي و ايستم په تروشه  
خوزه په بيا- بيا ورته راغلم په زاريو دوباره په موسکا

پوره سات چې شو او بو کې خپل تصوير سره گډ بس هماغه دی  
او بېچاره په موسکا په جنجالو ډوب بېکسيار خوار او حيران

## اختر

شل کاله وروسته،  
زه د چرمي درې نغري کوچ په دا منح کې ناست  
او شاته مې تکیه وهلې،  
راته په مخامخ د پوال باندي  
څرپري د توحيد کلمه،  
ترې لاندي دوه کرنې زما يو پخوانی شعر گوټی،  
او تر هغه رالاندي،  
د الماری په خنده يو ليکه  
کتار څو تور او سپين عکسونه،

اول خليل پاس د بيهي ونه کې،  
بيا اسماعيل يون، بيا ارمان  
بيا سيد عمر او قاسم،  
الماری ټوله، تر خوا دوه نورې هم،  
له سولېدلو، سوځېدلو او خیرنو، پانې پانې  
کتابونو ډکې،  
نن او ویشتمه روژه،  
زه د سهار لمانځه ته شمېرم شپې خوب رانه ورک،  
سبا يا بل سبا- يا بل سبا اختر به ضرور  
ماته به ته زیاته  
تر شل کاله پخوا یاد پرې.

\*\*\*

## تراو

زما د لاس گړۍ کې هر ځلې ساعت شي پوره ،  
زما غوږو کې زه که هر چېرې يم ،  
د خبرونو يو زيگنال وشي ،  
د خبرونو سرخط:  
"امريکايي پوځونو ،  
د تورې بورې په شاوخوا سيمو کې ،  
د القاعدي د مسلمانو بنسټپالو يو ټولې تباه کړ" ،

...

"امريکايي پوځونو ،  
د فلوجې په ښار کې ،  
د القاعدي د مسلمانو بنسټپالو  
څه نا څه د پاسه دوه زرو نه زيات کسان له منځه يووړل" ،

....

"امريکايي پوځونو ،  
د پاکستان په سرحدې سيمو کې ،  
د القاعدي د مسلمانو بنسټپالو  
يوه لويه ډله ونيوله" ،

....

اسرايلي پوځونو ،  
نن د غزې د ښار لوبډيز برخه کې ،  
له ښوونځي نه د راتگ په لاره ،  
دوه اووه کلن فلسطيني ماشومان ،  
د ماشينگڼو په سرو ډزو کې غلبېل - غلبېل کړل ،  
د القاعدي له مسلمانې بنسټپالې ډلې ،

سرہ تراوی بی لاره.

\*\*\*

## باران

کیردی، کپی ستونستاخ لیمخی باندی پروت  
غبرگو لاسونو باندی سرمی اینسی  
ورو- ورو غرپری راته سازد باران

د وریو، مپرو یوه لویه رمه  
خوپ- خوپ غورونه چوپ بهر ولاړه  
لکه مین چې په آواز د باران  
تر ما هم کله له پرانیستی کیردی،  
د باد خپه راوړی، خپه د خاڅکو  
نغارم ترې ځان نه، اخلم نازد باران  
په مخامخ غره کې تک ژپر لمر گوره  
دا یو ځای اوری، یو ځای نه چې اوری  
په دې کې هم به وي څه رازد باران

خدا یزده چې اوس څومره شپبه به تپره  
چې بېکسیار ډوب یم په خیال کې دیار  
راڅخه هډو هپر آغازد باران.

\*\*\*

## د ابد دیاره

خٺم د غنمو طلايي فصل ته اور اچوم،  
پاس د شوتلو  
کوزد جوارو  
شنو پٽيو ته پاده ور پر پردم،  
چې په يوه شپبه کې جوړ کړي  
ترې د برکلي ډاگ،  
او هغه پورې ډک  
د سرو منيو باغ،  
په گيلمجمو چور کوم چې يې د سوند لرگي کا،  
رېدي ته وایمه چې نه به راځي،  
غاپول ته وایمه چې کله دې شي،  
زه د وطن په غرو رغونو  
شارو دښتو  
په ميرو  
او په هوارو باندي،  
تر هر څه، هر څه نه اول د ژوندون کر کومه،  
هسې نه تخم يې ورک نه شي  
د ابد دپاره.

### ژوند

دا ژوند عجب ژوندون دی  
عجيبه يو قانون دی  
ارمان ارمان کې ومره  
ارمان ارمان کې ومره  
دا ژوند څه عجيبه دی

د ټولو غم لاربه دی  
د خان که د غربه دی  
شپبه په شپبه تلون دی  
ارمان ارمان کې ومره

په خپل کور که سارا یې  
مجنون او که لیلا یې  
غني، که بېنوا یې  
په برخه دي بېلتون دی  
ارمان ارمان کې ومره

باران ورپري ناست يم  
شپبه وروسته به ملاست يم

الله پاک ته په خواست يم  
په دې مې شين لرمون دی

ارمان ارمان کې ومره  
زه مینې ته بې وسه  
د زړه اشنا را رسه  
حالاتو ته بې کسه  
قسمت زموږ پښتون دی  
ارمان ارمان کې ومره

حیران زه بېکسیار يم

له هر سړي وېزاريم  
د وخت په چارنا چاريم  
بس کړي مې تړون دی  
ارمان ارمان کې ومړه.

\*\*\*

### هوس

چې نیمه شپه د لیدو هوس دې  
زما د خوب په درمندونو باندې سیوری وکا  
لېمو کې ډنډې له ما بنامه اوبنکې  
د گروانه په لوري، لوری وکا

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې  
زما د صبر کاسه واپوي نسکوره یې کا  
خوامې له ژونده چې له حایه سره  
ورخه سل چنده لا نوره یې کا

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې  
راشي زما په تیاره خونه کې خراغ شي راته  
مالا په زغرده ورکتلي نه وي  
ستا د دیدن یو خیالي باغ شي راته  
چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې  
راته سپورمې له پورې غرو په تماشه راولي  
بیا نه په خان یم، نه په بل باندې یم  
خه لېونی غونډې نشه راولي

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې  
زړه را زلمی کړي فکر ستا د پېغلتوب مې یوسي  
په هغه شپه بیا خوروي مې ډېر نه  
راته پالنگ شي پکې خوب مې یوسي.

\*\*\*

### تصویر

اسمان کې ایکی یو خرکی ستوری زما مخامخ،  
زه د موټرو  
بایسکلونو  
اود پلیولارویو  
په یو ارت څلورلاري کې ناست،

کله موټرې شمارم،  
کله سایکلې  
کله پلې جینکی  
یا جینکی هلکان گډ وډ سره،  
نارینه نه شمارمه،

په نارینه وو ته کتو زه داسې گران وختونه نه ورکوم،  
اوس په اسمان کې هغه ایکی یو خرکی ستوري له مانه پنا،  
هغه دی بیا یوه یواځې جینی  
بس کې لاره،  
لږ شپه وروسته به توده موده

خپل کور کې ناسته،  
یا د خپل یار په درشل،  
خوزه خپل کور ته چې د بس لار هم نه  
نه شم تلای کیلي مې ورکه،  
او په اسمان کې هغه ایکی یو خرکی ستوری  
زما مخامخ  
بیارا خرگند.

\*\*\*

### کیسه

اسمان تک شین لکه د گوتې غمی،  
کت مټ زموره د نیمزالي گاوندی،  
پرونی تېر اختر کې،  
خو بس یوه لکه په شپه کې  
خور ځنگل ته ورته  
توره ورپځه،  
زمور د کلي په داسر ولاړه یو سات وشو،  
نه خپک بره ځي نه کوزه خوځي،  
سره له دې چې اوس هو اوې ماتې،  
خو چې لمر لږ پنا د ژمي احساس بېرته ژوندی،  
د کلي مخې ته په نوې ټوکېدلې  
د رشکې پټې کې،  
بلاربه سپینکۍ دنگه رسا اسپه  
دوه توري او دوه ژپري غواوې،  
ځنگه په وار سره اسمان ته گوري،

ټيک لکه زه بنايي په ورېځو غوسه،  
دازه کيسه نه ليکم،  
نه تخيل دی زما،  
دازه همدغه شپه ليکم چې همدغسې ده.

\*\*\*

### ټپوس

کابل وران، ميدان ويجاړ شو،  
خو دې دواړو کې توپير شته،  
عالمان به پرې پوهېږي،  
ما خو داسې اورېدلي،  
چې اکثره وران ودان شي،  
خو ويجاړ چې خدايزده څه شی؟،  
تش پوښتنه مې کوله.

\*\*\*

### منې

د "منې گل" د لومړۍ مشاعرې په وياړ

څنگه مې زړه کېږي  
په خپله چې وروڅپږم خپليو سره،  
خادر د دوو څانگو په منځ کې

کپر دم کپنمه پری،  
او بنه تکیه ووهم،  
په پبغلو خانگو کپی  
را خورندو د سرو منو بندار ته غور شم،  
لږه شپبه په لاندې سین کې  
د رڼو او بو شرار ته غور شم،  
د چا بنکالو مې د خیالو لږی  
را و شلوي او لار ته غور شم،

لکه چې بیا یې د کلا په دېواله  
له خپلو خالو سره مار لیدلی،  
پورې سنخلو کې د گڼو کورنو مرغیو،  
په زوره-زوره چغهار ته غور شم،  
یو چتی راشي غواړي و خړي دې اړخ ته دلته،  
نیمه مرغیو چې خورلې په دا سره مڼه کې،  
بېرته چې ماته یې پام ژر و تنبتي،  
زما مڼو ته تلوسه لایاته،  
اول سورلاستی په غنمو پېرودلی چاکو،  
د واسکتیه له جبهه  
په نازرا وکارم  
پرې رغوی تېر کړم،  
بیا په مڼو ور خلاص شم،  
چې په مزه-مزه او خوند-خوند یې کړم سپینه  
لکه سپینه هگی،  
بیا ترې ترانگې بېلوم د ختکي په شانې،

ترهغو خورم يې  
چې د مور خبره: "و بزېرم"،  
يانې چې تنډه شم د څاريو په شان،  
بيا نو وروغورځم پراخه سين ته،  
ترهغو لامبم چې دا يو خروار منې مې هضم،  
له لمبا ستړي چې راوځم  
رېگ کې خوب مې يوسي،  
چې را وينسېرم غرمه تېره  
ماسپښين هم پسې،  
په درمندځای کې د تمام کلي واره ماشومان،  
په خرستيو لگيا،  
زه هم په بېره ځان ورو رسوم.

\*\*\*

## خدای پاماني

ستورو! نور ځی  
له دې محله دلته اور را اوري،  
لمره په دې غم کلي  
نور چې را ونه ځلېږي!  
سپوږمې په مخه دې ښه